

часи буржуазії, являє собою способи організації взаємодії вищих органів державної влади та в даний момент діє в багатьох демократичних країнах.

1. Richard B. Morris, *Seven Who Shaped Our Destiny: The Founding Fathers as Revolutionaries*. New York: Harper & Row, 1973.

2. Каневський О. С Розподіл влади в США: історія і сучасність. Севастополь, 1999. 28 с.

3. Дашковська О. Р. Теоритичні аспекти розподілу влад в Україні: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.01 / Дашковська Олена Ростиславівна. Харків, 1997. 22 с.

4. Проблемы теории государства и права: учебное пособие. Под ред. М.Н. Марченко. Москва: Проспект, 1999. 504 с.

5. Сухонос В. Теорія держави і права: навч. посібник. Суми: Університетська книга, 2005. 536 с.

6. Костицький В. В. Теорія розподілу влади: громадянське суспільство і держава в епоху глобалізації: доповідь. Київ, 2011. 63 с.

Сидоренко Дар'я Павлівна,
студентка юридичного факультету
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Грицай І.О.
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЖІНОК

В Україні можна спостерігати таке явище, як праця жінок в небезпечних та шкідливих умовах, коли трудові можливості жінок використовуються в нічний час та на тяжких підприємствах, коли жінки займаються підніманням та пересуванням важких вантажів. Причиною цих явищ є низька заробітна плата та неспроможність держави забезпечувати жінок усім необхідним, тому вони і обирають такі види праці.

Політика щодо поліпшення умов праці жінки має бути орієнтована як на ліквідацію робочих місць зі шкідливими й важкими умовами праці шляхом заміни їх новими сучасними робочими місцями, так і на розширення пільг і компенсацій працюючим жінкам.

Існує стаття про «Рівність прав чоловіків та жінок», але враховуючи фізіологічні особливості жіночого організму, передбачені пільги для жінок [ст. 24 Конституції України про охорону праці]. На підставі цієї статті багато роботодавців не мають бажання брати на роботу жінок, які мають дітей або потенційно можуть стати матір'ю.

Беручи жінку на роботу, роботодавець зобов'язаний виконувати усі вимоги, що прописані в Конституції України, але цього не відбувається. Жінкам дуже важко знайти роботу, яка б змогла задовольнити усі їх потреби. Тому у сучасному суспільстві перед жінками стоїть питання: народжувати дитину чи мати роботу.

«Забороняється застосування праці жінок на важких роботах і на роботах із шкідливими або небезпечними умовами праці, на підземних роботах,

крім деяких підземних робіт (нефізичних робіт або робіт, пов'язаних з санітарним та побутовим обслуговуванням), а також залучення жінок до підіймання і переміщення речей, маса яких перевищує встановлені для них граничні норми, відповідно до переліку важких робіт і робіт із шкідливими і небезпечними умовами праці, граничних норм підіймання і переміщення важких речей, що затверджуються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я.» [Конституція України про охорону праці. Ст. 10, розділ 2].

Праця вагітних жінок і жінок, які мають неповнолітню дитину, регулюється законодавством.

У теперішній час роботодавці не додержуються цієї статті, тому багато жінок не мають вибору щодо комфорту праці.

Також держава повинна допомагати жінкам не тільки в питаннях працевлаштування, а і в усіх сферах її життя.

«Держава гарантує захист материнства і дитинства. Наголошується, що материнство в Україні оточене всенародною пошаною і повагою, охороняється і заохочується державою. Охорона інтересів матері і дитини забезпечується спеціальними заходами з охорони праці та здоров'я жінок, створенням умов, які дають жінкам можливість поєднувати працю з материнством; правовим захистом, матеріальною і моральною підтримкою материнства та дитинства.» [Кодекс України про шлюб та сім'ю, ст. 5].

«Визначається порядок соціальної допомоги на дітей одиноким матерям. Так, право на допомогу мають одинокі матері, одинокі усиновителі, які не перебувають у шлюбі, якщо у свідоцтві про народження дитини немає запису про батька дитини або запис про батька проведено в установленому порядку за вказівкою матері; вдови та вдівці з дітьми, які не одержують на них пенсію в разі втрати годувальника або соціальну пенсію.» [Закон України «Про державну допомогу сім'ям з дітьми», розділ V-A].

Аналізуючи законодавство України, можна сказати, що воно є несправедливим щодо жінок та не додержується статей, які прописані в Конституції України про охорону праці та Кодексі України про шлюб та сім'ю.

Вирішення проблем із забезпечення нормальних умов для життя і праці жінки є актуальними в наш час, оскільки забезпечити всі ці фактори є завданням сьогодення.

Але ці законодавчі норми можуть бути реалізовані лише тоді, коли вони будуть подалі розвиватися та застосовуватися на практиці.

Отже, можна виділити основні напрями, які би могли покращити працю та життя жінок: поєднання професійних та сімейних цінностей; створення програм праці для жінок, які мають дітей або готуються стати матір'ю; можливість розвиватися та підвищувати кваліфікацію; захист інтересів працюючих жінок; право на декретні відпустки; коректне зважування професійних сил жінок; гідна заробітна плата.